

[Bomholt.]

er interesserede i disse Problemers rette Løsning i klar Erkendelse af, at Friluftslivet i høj Grad er medvirkende til Sundhed og Soberhed baade i Fysik og i Mentalitet.

Det glæder mig, at den højtærede Statsminister har taget Initiativ til Fremsættelse af det foreliggende Lovforslag. Det indeholder Muligheder for nye Fremskridt i hele Befolkningens Interesse. Der er allerede sket adskilligt i den rigtige Retning, og dog vil jeg tro, at dette Lovforslag, dersom det opføres til Lov, kan betyde det endelige Gennembrud for dansk Friluftskultur.

Lovforslaget har, som det fremgaar af Bemærkningerne og af den højtærede Statsministers Fremsættelsestale, haft en lang Historie. Repræsentanter for mange Institutioner og Organisationer har beskæftiget sig med det, Repræsentanter for vel sagtens alle politiske Partier i Realiteten, Repræsentanter for Vandrere og Cyklister saavel som Repræsentanter for Majoratsforeningen, der jo ikke er nogen udpræget proletarisk Forening, har deltaget i Udarbejdelsen, og saa vidt jeg ved, har ogsaa Formanden for Overfredningsnævnet, dette fornemme Nævn, der har flere prominente Medlemmer i dette høje Ting, givet det sin Velsignelse.

Det har været en Lykke for dansk Naturfredning, at Loven af 1937 kom til at hvile paa en enig Rigsdag. Der er i de sidste 10 Aar gennemført en Række meget store Fredninger, der vil faa stigende Værdi i Fremtidens Danmarksbillede, og dette meget omfattende Arbejde er sket i al Stiltfærdighed. Jeg vil haabe, at ogsaa dette Lovforslag kan samle Rigsdagen, saa at det Arbejde, der skal udføres, kan faa Styrke og Autoritet og som hidtil blive gennemført med oprigtig Hensyntagen til alle Sider.

I Henhold til Forretningsordenen for dette høje Ting, § 11 — denne udmærkede § 11, som alt for faa af de ærede Medlemmer har fordybet sig tilstrækkeligt i — skal der ved et Lovforslags første Behandling kun tales om det i dets Almindelighed, idet man saa vidt muligt skal undgaa at komme ind paa Detailler i de enkelte Paragraffer. Jeg har tænkt mig at ville overholde Forretningsordenen.

Forslaget ligger meget nær op ad Naturfredningsloven. Enkelte Paragraffer er direkte overtaget fra Loven, og saa vigtigt Arbejde som Sikring ved Servitutpaalæg henvises til Fredningsmyndighederne. Den nære Forbindelse med Fredningsmyndighederne understreges ved, at Formanden for Fredningsnævnet skal være Formand i det paatænkte Amdsudvalg.

Man kan naturligvis rejse det Spørgsmaal, om dette Forslag kunde indarbejdes i Naturfredningsloven. Personlig mener jeg ikke, at det vilde være nogen god Løsning. Fredningsmyndighederne har nu og da beskæftiget sig med sociale Fredninger i dette Ords egentlige Betydning, f. Eks. Udlægning af Friluftsansaerter til Gavn for en Bys Befolkning, men det er et Arbejde, der hidtil har ligget i Periferien. Naar det f. Eks. drejer sig om Køb af Jord til Lejrpladser, bør der være et organisatorisk Apparat, som det her er foreslaaet. Lejrpladser er ikke i egentlig Forstand aabne for Almenheden, og der maa, hvis Livet paa en Lejrplads skal udfolde sig fornuftigt, være en Række Bestemmelser om Orden, Renlighed og Tilsyn, Bestemmelser, som de ordinære Fredningsmyndigheder vanskeligt kan beskæftige sig med. Jeg tror, at det normale Naturfredningsarbejde vil faa en Drejning, som det ikke selv kan være tjent med, dersom dette Arbejde i Henhold til denne Lovgivning ogsaa skal udføres.

§§ 12 og 13 om Stianlæg henhører saa at sige under et andet Ministerium, nemlig Ministeriet for offentlige Arbejder, men jeg finder det forsvarligt at anbringe Paragrafferne i denne Lov, da det er naturligt, at de paatænkte Udvalg ogsaa beskæftiger sig med disse Spørgsmaal. Skulde der komme en ny deflatorisk økonomisk Bevægelse, vil der vel atter opstaa Arbejdsløshed, og i saa Fald vil de her indsatte Paragraffer kunne faa stor Betydning.

Ved en nærmere Gennemgang af Lovforslaget rejser der sig en Række Spørgsmaal, jeg ikke her skal komme ind paa. De kan bedst drøftes i et Udvalg.

I sin Forelæggelsestale udtalte den højtærede Statsminister, at han agter at nedsette et Udvalg til at gaa Naturfredningsloven igennem med en Revision for Øje. Det er i høj Grad ønskeligt, at dette sker.

Efter det foreliggende Lovforslag kan der erhverves Arealer til Badestrand, det er jo desværre nødvendigt. I gamle Dage var alle Strande Kronens Eje, det burde de ogsaa være i Dag. Naturfredningslovens § 23 giver Offentligheden nogen Adgang til Strandene, nemlig for Færdsel til Fods, men ikke til Ophold og Badning. Ophold og Badning er dog tilladt i Sønderjylland, hvor Strandene endnu er Kronens Eje, men de fleste andre Steder breder Pigtraaden sig, og der rejser sig flere og flere Skilte med Badning forbudt. Det er lidt trist. Langs den jyske Vestkyst er der endnu fri Adgang til Badning, men i Nordsjælland, hvor Stranden faktisk har samme Karakter, en sandet For-